

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 288/2025
20.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., општина ..., чији је пуномоћник Југослав Вукајловић, адвокат из ..., против тужене Социјалистичке партије Србије, Београд, Организациона јединица, Општински одбор СПС Брус, чији је пуномоћник Јелена Жикић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1806/23 од 12.01.2024. године, у седници одржаној 20.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1806/23 од 12.01.2024. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1806/23 од 12.01.2024. године и пресуда Основног суда у Брусу П1 62/22 од 20.02.2023. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П1 62/22 од 20.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженом да му плати на име минималне зараде за април 2017. године износ од 20.800,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2017. године. Ставом другим изреке, наложено је тужиоцу да туженој плати на име трошкова парничног поступка износ од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1806/23 од 12.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Тужена је дала одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе о праву на исплату минималне зараде у ситуацији када није донето решење о престанку радног односа, па је на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је престао радни однос у Општинском комитету Савеза комуниста Србије Брус и почев од 01.01.1991. године распоређен је на рад у Општинском одбору СПС Брус, на пословима и радним задацима ... и Правилником о систематизацији радних места тужене од 19.09.2014. године није било предвиђено радно место тужиоца у Општинском одбору у Брусу. Тужилац је одјављен са обавезног социјалног осигурања 31.12.2013. године и није закључио уговор о раду са туженом након тог времена.

Нижестепени судови су закључили да тужилац није пружио доказе да је фактички обављао рад у спорном месецу за који потражује минималну зараду, па су на основу одредби члана 24. став 1. и 2., 30. став 1., 2., 3. и 4. Закона о раду, те општег акта тужене који не предвиђа радно место тужиоца, одбили постављени тужбени захтев за исплату минималне зараде, пошто ова зарада припада за пуно радно време и стандардни учинак.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право, а због тога је чињенично стање непотпуно утврђено.

Према одредби члана 105. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005...75/14), зараде из члана 104. став 1. овог закона састоји се од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања по основу радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Под зарадом у смислу става 1. овог члана сматра се зарада која садржи порез и доприносе који се плаћају из зараде. Према члану 111. став 1. и 2. истог закона, запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада одређује се на основу минималне цене рада утврђене у складу са овим законом, времена проведеног на раду и порезе и доприносе који се плаћају из зараде.

У конкретном случају, за одлуку о основаности захтева за исплату минималне зараде за спорни месец је од значаја радно-правни статус тужиоца од 31.12.2013. године, када је одјављен са обавезног социјалног осигурања. Тужилац у исказу навео да је у спорном месецу радио у канцеларији у ... на истим пословима које је раније обављао, да је подносио тужбе за претходне периоде и да је у тим поступцима успевао, па је за одлуку од значаја садржина евентуално правноснажно донетих пресуда о тужиочевом статусу, радном ангажовању и правима по основу рада пошто су странке

везане материјалном правноснажношћу пресуда којима је расправљано о правима тужиоца из радног ангажовања у периоду који претходи априлу 2017. године.

Осим наведеног, када тужилац у смислу члана 195. Закона о раду није захтевао судску заштиту повреде права из радног односа настале одјављивањем са обавезног социјалног осигурања без доношења решења о престанку радног односа, постојање чињеница о ангажованости тужиоца у наведеном месецу, опредељује закључак да ли тужиоцу припада накнада у висини минималне зараде која припада за стандардни учинак и време проведено на раду (члан 111. став 1. Закона о раду).

Из изнетих разлога, на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**